

Tisztelt Dunavarsányi Polgárok!

A világtörténelemben a szoboralkotások eltérő módon és mértékben, de mindig fontos szerepet töltek be az emberi közösségek életében. Manapság azonban, a fogyasztói társadalom térnyerésének, és a haszon és hasznosság szerepének folyamatos súlykolásának is köszönhetően azt tapasztalhatjuk, hogy mind új szobrok felállítása, mind a meglévőknél történő tiszteletadás és emlékezés egyre ritkábban, egyre szűkebb körben fordul elő. Büszkeséggel és örömmel tölt el, hogy Dunavarsány e téren is pozitív kivételnek minősül. Elmondhatjuk, hogy Városunk egyik kuriózumának számító XXIII. János pápa mellett még számos szobor és műemlék nyújt esztétikai többletet és méltóságot közterületeinknek. A tavaly ősszel átadott Kossuth szoborral Dunavarsány egy olyan műalkotással gazdagodott, amelyet már nemcsak elhelyezkedése és tulajdonviszonya okán tekinthetünk magunkénak, hanem amiatt is, mert alkotójában egy dunavarsányi polgárt, Szabó Zoltán szobrászművészt tisztelhetjük. Meggyőződésem, hogy az elismerésnek és megbecsülésnek aligha lehetne őszintébb és egyértelműbb megnyilvánulása annál, minthogy még egy év sem telt el és Dunavarsány felkérésére ismét az ő alkotásának leleplezése és megáldása alkalmából jöttünk ma össze. Bízunk benne, hogy a Jóisten kegyelmének, városvezetőink további helyes értékítéletének és művész úr tehetségének eredményeképpen még sok hasonló átadáson vehetünk részt az elkövetkezendő években, évtizedekben.

A szobornak és műemléknek számos üzenete és funkciója lehet. Az őszinte tiszteletadás kifejezése mellett sajnos a bálványimádás tárgyaként vagy önkényuralmi rendszerek szimbólumaként is tudnak szolgálni. Éppen ezért komoly felelősség, hogy mikor, kiről vagy miről mintázunk egy alkotást, különösen, ha azt egy szélesebb közösség számára tesszük hozzáférhetővé.

A szobrok funkcionális és szimbolikus sokszínűségének egyik legnyilvánvalóbb példája a new yorki Szabadság-szobor. Ellentétben Budapesttel, New Yorkról elmondható, hogy a Szabadság-szobra valóban egy olyan történelmi eseményre hivatott emlékeztetni, amely az elnyomás után a több száz éven át, mind a mai napig tartó szabadságot és függetlenséget hozta el milliók számára. Talán nem mindenki számára ismert, hogy a szobor eredeti neve így hangzik: „A Szabadság megvilágosítja a világot”. Beszédes név ez, hiszen e szép eszme készpénzre váltásaként a szobor évekig mint világítótorony is funkcionált, mutatva a helyes utat a sötétben hajózók számára. Szintén említésre méltó, hogy a Szabadság-szobor nemcsak városának és az Egyesült Államoknak leggyakoribb szimbóluma, hanem turisztikai jelentősége is óriási, mivel évente több millió embernek adatik meg, hogy a nőalak koronájából tekinthessen a városra és a messzi óceánra. Fontos megjegyezni, hogy a Szabadság-szobornak és Hazánk történetének egy szívszorító találkozása is volt, amikor is 1956. november 18. napján egy maroknyi magyar emigráns egy óriási magyar zászlót tűzött ki a fáklyára „Állítsák meg a népiártást! Mentsék meg Magyarországot!” felirattal. Összefoglalva tehát elmondhatjuk, hogy a Szabadság-szobor nem pusztán kő és fém esztétikus kompozíciója, hanem a szabadság szimbóluma, irányt mutató világítótorony, széles perspektívát nyújtó kilátó a vészjelzés és segélyhívás eszköze.

E rövid nemzetközi kitekintés is megerősítheti bennünk a reménységet, hogy gróf Széchenyi István szobrának elhelyezésével nemcsak a múlt nagy alakja felé mutathatjuk ki tiszteletünket, hanem ennél sokkal összetettebb rendeltetést szánhatunk neki. Szívből kívánom, hogy e műalkotás hosszú időn át Dunavarsány Szabadság-szobra legyen. Emlékeztessen minket a szabadság fontosságára és arra, hogy milyen szerencsés és áldott helyzetben vagyunk, hogy nyomor, háború és elnyomás helyett a szabadság már-már túlságosan is kiteljesedett formáját élvezhetjük. Azt is kívánom, hogy

kétségeink és bizonytalanságunk közepette Széchenyi példája világítótoronyként vezessen bennünket, ahogy a maga korában "a legnagyobb magyar" fel tudta ismerni a helyes irányt és kitartó munkájának köszönhetően Hazánk komoly lépéseket is megtett a fejlődés útján. E szobor emlékeztessen minket Széchenyi bölcsességére és hosszútávú perspektívájára is, hogy saját életünk, Városunk és Hazánk pillanatnyi szükségletei és problémái közepette képesek legyünk a múltra, a jelenre és a jövőre kellő távlatból tekinteni. Végül, de nem utolsó sorban, ahányszor tiszteletünket tesszük e szobornál, vagy pusztán elhaladunk mellette jusson eszünkbe Széchenyi elővigyázatossága, hogy a ránk leselkedő veszélyeket minél hamarabb fel tudjuk ismerni, és a szükséges lépések bátor megtételével el tudjuk őket hárítani.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

E szobor nemcsak tiszteletadás, hanem közös végrendeletünk is az eljövendő generációk számára. E szobor felállításával és méltó gondozásával az évtizedek, sőt évszázadok múlva erre járó emberek számára azt üzenhetjük, hogy 2016 őszén Dunavarsány vezetése, a jelenlévők és – bízom benne, hogy lakosságának jelnetős része – azonosulni tudott Széchenyi eszmeiségével, és tevékenységét értékesnek és követendőnek deklarálta. Méltó és hiteles bizonyíték lesz e szobor az utánunk jövőők számára, hogy mi Széchenyi születése után 225 évvel is hisszük, hogy Magyarország nem csak volt, de lesz is.

Képmutatás és felelőtlen tapintatosság lenne, ha nemzetünk egy dicső és reményteli időszakának meghatározó személyiségének tiszteletére megrendezett eseményen figyelmen kívül hagynánk, hogy nemzeti és kulturális megmaradásunk milyen óriási veszélynek van kitéve. Nehéz, de szembe kell néznünk a helyzettel, hogy reális esélye van annak, hogy néhány évtized múlva e szobor körül az emberek nem piros-fehér-zöld szalaggal megkötött koszorút fognak elhelyezni és közösen énekelni, hogy "Isten, áldd meg a magyart!",

hanem idegen nyelvet beszélők igyekeznek megfejteni az ismeretlen írásokat, akik számára az Isten egészen mást, a "magyar" szó pedig szinte semmit nem jelent. Éppen ezért az előttünk álló időszakban a korábbinál is nagyobb szükség van arra, hogy a történelem Urának segítségét kérve összefogjunk, magyar és keresztény identitásunkat ne csak hangoztassuk, hanem nap, mint megéljük, és nemzeti megmaradásunkért a kellő lépéseket megtegyük.

Tisztelt Dunavarsány Polgárok!

Végezetül a „legnagyobb magyar”, gróf Széchenyi István gondolatát osztom meg mindannyiukkal, amelyről Európa és a Világ történetének fényében elmondhatjuk, hogy szerzőjének halála óta eltelt több mint másfél évszázadon át igaznak bizonyult:

"Bármily szerencsétlen helyzetetésű legyen is az ország, bármily láncok által legyen is lebilincselve a nemzet, előbb-utóbb mégis szabadabb létre vív, ha lakosaiban a polgári erény tiszta vére buzog. S viszont akármilyen boldog fekvésű legyen is egy ország, bármily szabadságokkal bírjanak is lakosai, lassan-lassan mégis rabigába görbed, ha romlott a tiszta erkölcs s polgári erény nem fénylik többé."

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!